

Biblioteca sufletului meu

„Mi-e frică să mă dau cu sania pe dealul mare, însă tata și mama mă îndeamnă să îmi ridic picioarele, iar când ajung la trei, să îmi iau avânt”. Capitol încheiat. Da, capitol, încă nici eu însămi nu știu ce înseamnă acest lucru, dar poate dacă fac un rezumat pentru tot ceea ce s-a întâmplat până acum, o să-mi dau seama.

Este o zi frumoasă de toamnă, iar frunzele copacilor cad una câte una, ca niște soldați care se află la război. Eu plictisită stau în casă și fac un fel de turn din nasturi. Da, o adevărată capodoperă în miniatură a Turnului din Pisa! Deodată, la trântirea bruscă a geamului, îmi piere turnul.

N-am răbdare să fac o a doua capodoperă așa că mă reped să caut sub fostul pat al bunicii. Acum, cum bunica a plecat în altă lume, iar eu aveam toată casa la dispoziție, găseam mereu lucruri ciudate și arome cu parfum de levănțică sub patul ei. De exemplu, odată am găsit o căpșună cu ochi de plastic și un zâmbet pe care împreună cu bunica l-am denumit Jack. Of, ce dor îmi era de ea!... De data asta am găsit ceva diferit.

Era portmoneul meu preferat, de fapt portmoneul ei, însă nu contează, fiindcă mi-a zis că într-o zi, când va veni timpul, îl voi găsi. Eu, curioasă rău de tot, îl deschid și găsesc o cheie veche și ruginită și un bilețel: „Inima este răspunsul la cheia ta, creează-i o ușă și lasă să te ducă în Biblioteca sufletului.”

Bilețelul nu este semnat, însă cred că bunica l-a lăsat pentru mine, știind cât de mult îi plăceau ghicitorile. Ghicitorile... Amintindu-mi de bunica, mi-au dat lacrimile și am strâns cheia și bilețul la inimă și, deodată, am simțit că dispar de pe suprafața pământului.

„Tati, mami, uitați ce pufos și ce mic e! Priviți! Vă rog, îl putem păstra?”

“Dar scumpete, era vorba că vrei un câine când termini clasa a II-a.”

“Nu îmi pasă, doar uitați-vă la ochișorii aceia ca niște boabe de ciocolată, sunt sigură că îl vreau pe el!”

O, da! îmi amintesc momentul acesta și acum regret nespuse de mult acel moment. Desigur, era minunat atunci, primul meu animăluț blănos, și acum regret, regret că nu am rămas la prima mea decizie.

Dar stai! Asta a fost acum 3 ani, la începutul clasei a III-a...Nu se poate, îmi mormăiam eu, deschizându-mi ochii.

Imaginea m-a șocat. Un hol lung, la sfârșitul căruia se aflau 11 trepte, iar pe lângă fiecare treaptă se afla câte o carte pe care scria: „Capitolul I”, „Capitolul II”, „Capitolul III” și tot așa.

„Exact ca într-o bibliotecă”. O voce familiară a rostit ceva ce venea de pe o treaptă. Era capitolul IV. Am deschis cartea și am văzut-o pe bunica arătându-mi o cameră exact ca o bibliotecă. Era podul.

„Mereu plin de mistere de explorat”, am rostit eu cea de 4 ani. Acum îmi amintesc, biletul și cheia m-au adus aici. Atunci mi-am dat seama: Sufletul, biblioteca, capitolele, toate erau împărțite pe ani.

Capitolul I era în ceață, câte o imagine apărând prin ea, unele cu draga mea bunică.

Capitolul II era când pentru prima oară am mângâiat o pisică, când am primit plușul preferat, prima mea tricicletă pe care am primit-o de Crăciun, pe care o mai am.

Poate că la capitolul III am învățat să am încredere în familie:

„Mi-e frică să mă dau cu sania pe dealul mare, însă tati și mami mă sfătuiesc să îmi ridic picioarele, și când ajung la 3, să îmi iau avânt și nu se va întâmpla nimic”. Și era adevărat, îmi amintesc că după aceea ne-am dus la bunica și m-am lăudat, iar bunica în schimb mi-a dat ceva dulce-acrișor despre care mai târziu am aflat că era prăjitură cu mere. De aici am pornit, da, acum am realizat că sunt într-un loc minunat.

Am deschis din nou capitolul IV și da, era exact la fel. În capitolul V era vorba despre cum îmi înving frica de păpuși de lemn. Era o traumă pentru mine, însă când mi-am învins frica bunica mi-a cumpărat o păpușă deosebită. În capitolul VI am intrat într-un univers nou - numit școala.

La 7 ani, adică treapta 7, cap. VII era la fel ca în cap. VI numai că știam să scriu, să socotesc și să citesc destul de bine iar părinții mei și bunica erau foarte mândri de mine.

În capitolul VIII lucrurile erau foarte triste pentru mine deoarece mi-am pierdut dragul meu de porcușor de Guineea, Merlin, chiar de ziua mea. Era cea mai urâtă zi din viața mea până când bunica nu m-a înveselit.

În următoarele capitole, nu era nimic interesant, însă când am vrut să deschid cap. IX m-am văzut pe mine și un alt bilet: „Viața este povestea care se creează în urma ideilor tale! Chiar dacă nu îți pot fi alături, fă-ți viața cea mai frumoasă poveste”.

Acum eram sigură că era bunica. Eu fericită că am revăzut-o, am întors biletul și am scris: „Așa voi face și te iubesc”. Atunci am simțit iarăși că dispar și m-am trezit în patul bunicii cu plușul meu alături.

Mi-am luat jurnalul și am notat: „Viața este cea mai frumoasă poveste, însă povestea mea de abia începe și voi scrie cea mai minunată poveste!”